

Jag brukar hävda att det finns inga bättre eller sämre motiv de är bara är en förevändning för att måla. Samtidigt brukar jag också förfäktat åsikten att det finns inga mer eller mindre ädla tekniker för konstnärliga aktiviteter. Konst står i ett förhållande till tradition, innovation och uttryck. Jag brukar också dra en lans för konst på papper som jag upplever som styvmoderligt behandlad i konstlivet. Alldeles särskilt har jag försökt försvara akvarellmåleriet, en metod som kräver hundraprocentig närvaro av sina utövare. När jag nu bevitnar Ligia Podorean - Ekströms utställning "akvarell" på Konstens Hus hamnar jag i tvivelsmål. Hennes tillämpningar av akvarell underblåser dessvärre teknikens skamfilade rykte. Visst finns det närvaro, alltsomoftast alldeles för mycket. Det är milt uttryckt en tätthängd utställning som skulle tjäna avsevärt på en utgallring. Om man ville vara förstående skulle man beträffande färgållningen kunna tala om östeuropeisk tradition, Ligia Podorean - Ekström kommer ursprungligen från Rumänien. Många av bilderna är ett slags reseimpressioner med färdsätten noggrant dokumenterade i katalogen, som om det skulle tillför något mer till upplevelsen. Uppteckningen är flyhänt illustrativ med en förkärlek för "säljande" motiv med lokalfärg. Det finns enskilda små målningar som har ett färglyriskt anslag där färgpåföringen har upphört i rättan tid och där konstnären har varit på god fot med vattnet. Att vara vän med vattnet är den främsta av dygder hos akvarellisten. I dessa lätta skissartade målningar som exempelvis *Resa genom Transsylvanien (bil)*, *Vinter i Finland (tåg)* eller bilderna *Vinter i Rumänien I och II (tåg)* finns mycket av akvarellens innersta väsen. Det är inte nydanande men färger och former klingar väl ihop. Här känns måleriet fräscht och färgerna har lyskraft. Vänskapen med vattnet är emellertid inte problemfri den fördunklas av ett passionerat förhållande till färgernas mångfald. Stundtals utvecklas passionen till en färgmässig såpopera där den stillsamma sköra vänskapen till vattnet fördärvas av inbördes rivaliserande färger, alla krävande kärlek, ständigt pockade på uppmärksamhet. Många av bilderna blir ohejdat söndermålade med åtföljande färgkollaps. Akvarellisten måste hushålla med ljuset. Den enda ljuskällan utgör papperets vithet. För många kulörer, blandade eller lagda ovanpå varandra, släcker målningen. Färgernas lyster drunknar i en optisk gråhet. Blomsterarrangemangen imploderar i ett smutsigt skymningsljus. Allt blir bara för mycket. Osökt leds tankarna till tänkespråket "Den som biter över mycket mister ofta hela stycket."

Bertil Sundstedt